

Varga Szilárd
A hang

www.energiafonat.hu

Copyright © Varga Szilárd

A kiadvánnyal kapcsolatban – annak tartalmi és grafikai megjelenését tekintve –, minden jog fenntartva.

Kiadja a Krea-Graf Kft.

www.kregraf.hu / www.energiafonat.hu

Felelős kiadó: Varga Szilárd

A hang

Ó, történetem kiemelt fontosságú része bár, ne eme altesti és helyenként alpári eleme lenne a világnak, de sajnos nincs mit tenni. Nem lehet szépíteni és nem lehet elkendőzni. Ugyan próbálhatnám valamilyen spirituális trükkkel szépíteni a dolgot, vagy homályos utalásokkal terelni a kedves olvasó figyelmét egy rejtélyes képesség kibontakozására, de azzal a történet távol kerülne a valóságtól. Nekem pedig, mint írónak, szent kötelességem az igazságot kutatni, és azt torzítás nélkül megörökíteni.

A huszadik század vége felé jártunk, mikor egy kedves barátom azzal hívott telefonon, hogy megvan az új autója. Egy Volvot vett, ami a bőr üléseivel és a benne lévő cd tárral valóban kiemelkedő példány volt. Még úton a főváros felé hívott, hogy mint az egyik legjobb barátjának, nekem mutassa meg új szerzeményét először. Barátom mindig kicsit fellengzős volt és talán túl nagy hangsúlyt fordított az anyagi javak felé, ezért éreztem, hogy igazából ez most neki fontos, hát belementem a találkozóba. Nem mintha nem lettem volna kíváncsi, de erre a napra fontosabb dolgom volt. Magamban sóhajtottam egyet és átterveztem a napot a kedvéért. Alig fél óra múlva megérkezett a Klauzál térre, ahol felvett engem is. Büszkén feszített a valóban csodaszép kocsiban. Mielőtt beszállhattam volna, szertartásosan megtekintettük a csodát. Először amolyan tárlatvezetés szerűen körbejártuk, majd bepillantást nyertünk a

csomagtartóba, ahol a cd tár volt elhelyezve, aztán szent áhítattal rácsodálkoztunk a motorházban elhelyezett több száz lóerős mérnöki bravúrra. Csak ezt követően tapasztalhattuk meg a tudományos alaposággal kialakított puha bőrülések utánozhatatlan érzését a nyári kánikulában. Mert ezt még ugyan nem mondtam, de bizony történetünk egy igen fontos elemeként ezt a körülményt semmiképpen nem titkolhatom el. A nap alig haladt még túl a delelőjén, ami szintén tovább erősítette az évszak időjárási jellegzetességét, és mindkettőnk homlokára apró verejtékcseppeket varázsolt. Én még nem ebédeltem, ezért megkérdeztem tőle, hogy ő hogyan áll a kérdéshez. A válasz nem okozott csalódást:

- Már ettem, de az másfél órája volt. Szóval tudok harapni valamit.
- Mit szólnál ahhoz a budai kockásabroszozshoz, ott a Margit-híd lábánál?

A válasz természetesen egy hatalmas bólintás volt, amit halvány mosoly kísért részéről. Beültünk hát a csodába és indultunk is. Alig haladtunk pár métert, de már éreztük a bőrünkön a nagyteljesítményű légteljesítő áldásos hatását.

- Hogy hat ilyen gyorsan a léghűtő? – kérdeztem meglepődve.
- Ez ilyen. – érkezett az elégedett válasz.

Miközben közeledtünk az étterem felé egy pillanatra elgondolkoztam rajta, hogy most már értem, hogyan bírja nagy testű barátom ezt a kánikulát öltönyben. Nem ingben és nadrágban, hanem öltönyben. Kissé túlsúlyos természetén csak úgy feszült a zakó, ami arra utalt, hogy amikor még vette, valamivel kisebb volt a térfogata. Ám az életmód, amit ő él sajnos együtt jár az ilyen

változásokkal. Úgy is mondhatnám, hogy évről évre lassan ugyan, de kitartóan éreztette hatását. Jólfésült, és mindig frissen borotvált ábrázat próbálta fenntartani az egyensúlyt a természet eme könyörtelen munkája felett, de néha arra gondoltam, hogy a jólét tárgyasult eszközeinek ilyen kirívó példánya – mint a kocsí – teszi fel ezen a téren az i-re a pontot. Nos, mit is mondhatnék. Alig félóra elteltével a kis étteremben ültünk, és jóízűen falatoztuk az alig fűszeres, ám erősen foghagymás kocsonyát, egy szelet friss kenyérral. Miközben az ízek orgiáját éltük meg, az emberi faj egyik legalapvetőbb szórakozásával egészítettük ki az élményt. Barátom őszinte lelkesedéssel mesélte a gépszörny megszerzésének epikus kalandját. Én haraptam és kanalaztam, hogy rágóizmaim folyamatos használatával azt a fizikai érzetet keltsem magamban, mintha tevékenységünk beszélgetés lenne, de az igazsághoz az is hozzá tartozik, hogy a jelzett folyamat kölcsönösségére utaló viselkedési mintája nem volt megfigyelhető ebben a pillanatban. Aztán az említett pillanat, a második szelet kenyér megkezdésekor elillant, és én is bekerültem a társalgásba.

- Na, mit szólsz? – kérdezte tőlem csillogó szemmel.

Bevallom nem voltam felkészülve erre a gyors váltásra, ezért kissé sietős mozdulatokkal haraptam ketté a falatot, - amit éppen a kérdés előtt vettem a számba - hogy viszonylag kevés erőfeszítéssel le tudjam nyelni és válaszolhassak.

- Nagyon szép kocsí. – mondtam és már törtem a fejem a folytatáson, de a

levegővételyi szünet a mondandóban vélhetőleg megzavarta barátomat, mert szinte azonnal folytatta:

- ...És nem került semmibe.

Bevallom itt megilletődhettem kicsit, mert kérdezni sem kellett, hogy megtudjam eme csodálatos vagyongyarapodás egyszerű okát.

- A teljes összeg hitelre megy.

Nos, ha ettől a fordulattól bármiért is megnyugodtam, az csak azért volt, mert némi megkönnyebbülést jelentett számomra, hogy nem én vettem fel egy lakás árának megfelelő hitelt. Ennek ellenére nem reagálhattam jól, mert barátom arcára kílút a sértett önérzet. Legalábbis én ekkor még annak gondoltam. Meg sem fordult a fejemben, hogy ő ennél sokkal felületesebb ember. Szóval mentegetőzni kezdtem:

- Ne haragudj, nem akarok vájkálni a pénzügyeidbe.

- Ó, semmi gond. Csak a szüleimtől jöttem és nem lehetett otthagyni anyu töltöttpaprikáját.

Én pedig már azt hittem, hogy túl érzelmes vagyok és az arcomra kiülő döbbenet, talán megsértette. Ennél a pontnál viszont – legalábbis e-t tekintetben – megnyugodhattam. Azért nem árthat, ha egyértelműen tisztázzuk a helyzetet gondoltam:

- Szóval a paprikába csomagolt paradicsomos húsgombóc, most veszekszik a fűszeres kocsonyával?

- Igen. – jött a lakonikus válasz.

...És a beszélgetés haladt tovább, mintha mi sem történt volna. A pillanat varázsa elmúlt és mi annyira felbátorodtunk ezen, hogy mindketten bedobtunk még egy somlói galuskát is. Az autóvásárlás felett érzett

ünnepi hangulat sem feledtette velem, hogy dolgom van még a délután folyamán, ezért ennél a pontnál legnagyobb sajnálatomra megszakítottam az önfeledt tivornyát és megkértem barátomat, hogy gépcsodáját fogja munkára a kedvemért. Ő főúri méltósággal, mint az elégedett nemes, aki kiterjeszti kegyét méltatlan zselléjére megjegyezte:

- Természetesen hazaviszlek. Viszont elég sokba került a kocsí és nincs nálam már pénz. Meg tudnál hívni?

Bár éreztem némi ellentmondást a dologban, hiszen nem is olyan rég elhangzott szavakból nekem úgy tűnt, mintha a megvalósult álmom nem járt volna valódi pénzmozgással ezen a csodálatos napon, mégis úgy éreztem, hogy nem ronthatom el az örömet ilyen kicsinységgel, mint a számla rá eső része. Bólintottam, fizettem és szívemben őszinte hálával, hogy kevéske tehetségem szerint ugyan, de mégis hozzájárulhattam én is a nap ünnepélyes hangulatához, távoztunk. Az autó felé haladva barátom, mint büszke apa hívta fel a figyelmet a metálfényezés eme remek színharmóniájára.

- Figyeled, hogy csillog rajta a napfény?

Bólintottam és figyeltem. Kicsit kezdtem kellemetlenül érezni magam, hogy talán nem adóztam a megfelelő áhítattal ezért kicsit sután megkérdeztem:

- Van valami trükk a fényezésében?

A válasz elsőprő erejű bizonyítékokkal szolgált arra, hogy feltételezésem nem volt alaptalan. A kocsiba ülve átadtuk magunkat a légkondi kényeztető, hűs szellőinek és mire kigördültünk a parkolóból már le is hűltünk. Nem bírtam megállni, hogy rá ne kérdezzek:

- Mitől ilyen gyors a légkondi?

- A turbós motor miatt erősebbet lehet beépíteni, meg belső levegő keringésre állítottam.

A válaszhoz kapott sejtelmes mosoly meggyőzött arról, hogy ezen a téren is lemaradásaim vannak. Alig haladtunk pár száz métert, mikor a Margit-híd közepe felé barátom szinte a semmiből jövő készletének engedve tüsszentett egy hatalmasat. Be kell valljam, a tüsszentés hangjába furcsa mellékzörejeket is véltem felfedezni, de elhessegettem ezt a gondolatot. Ennek ellenére mindketten elhallgattunk kicsit. Aztán mikor megszólaltam volna, hogy „elnézést, amiért megakasztom a bulit, de dolgoznom kell”, elakadt a szavam. Az altesti folyamatok egy semmivel össze nem téveszthető érzéki hatására figyeltem fel. A furcsa csak az volt benne, hogy gyakorlatilag a másodperc töredéke alatt terjedt szét ez a kellemetlen, alantas érzet az egész kocsiszékélyben. Nem volt menekvés. Azonnal minden irányból támadás érte orrom leg eldugottba receptorait is. A légkondi. A gépcsoda zseniális légkondija megsokszorozta a hatást és ezzel új dimenziókba vezetett minket. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni az események illetén fordulatát, de az illem megkívánta, hogy a tüsszentésre valamit mégiscsak mondjak, még ha kicsit megkésve is:

- Egészségedre!

A jókívánság akaratomon kívül vált kétértelművé. Ezt ő is érezte, ezért zavart mosollyal az arcán csak ennyit mondott:

- Bocs.

Közben elkezdte letekerni - az elektromos ablakemelő áldott találmányát használva - egyszerre az ablakot mindkét oldalon. Ránk tört a nyári meleg, mégis

megkönnyebbülést hozott. Az események karmikus láncolata rávilágított számomra valamire.

A természet néha rendkívül egyszerűen győzi le az emberi hiúságot.